

ELLEN DE VRIEND

Een foto. Een moedervlek.
Een verleden dat Vera liever
was vergeten. Maar de waarheid
komt dichterbij dan ze ooit
had durven vrezen.

AYO
CURAÇAO

THRILLER

SEPTEMBER

Vera lijkt een droomleven te hebben. Ze woont op Curaçao en heeft een geweldige baan als duikinstructeur. Toch heeft ook zij haar problemen en die liggen vooral in haar duistere verleden. Als een van haar cursisten een foto laat zien van een jongetje met een opvallende moedervlek, komt dat verleden ineens weer heel dichtbij en pakken donkere wolken zich samen boven het Caribische eiland. Waar is die jongen?

Vera gaat op onderzoek uit, maar dat blijft niet onopgemerkt. Het wordt zelfs een spannende strijd op leven en dood en er rest haar niets anders dan terug te keren naar Nederland. Maar dit mysterie is niet het enige dat Vera's geordende bestaan bedreigt...

Ayo Curaçao speelt zich af op het zonovergoten Curaçao en in Zeeland. Het is een indringende thriller over vriendschappen, schuld en een schrijnend verleden.

Ellen De Vriend debuteerde in 2013 met de thriller *Bitterzoet*. Haar doorbraak bereikte zij met *Vermist* (2016), waarvan ze ruim 45.000 exemplaren verkocht. Ze schreef nog elf andere thrillers, waaronder de bestsellers *Ivoorroute* (2021), *Duivelskruid* (2025) en *Het Kustpad* (2025).

SEPTEMBER
UITGEVERIJ

ELLEN DE VRIEND

**AYO
CURAÇÃO**

SEPTEMBER
UITGEVERIJ

Zondag 8 februari

Ik sla een bladzijde om van de spannende thriller die ik aan het lezen ben en kijk met samengeknepen ogen naar twee vrouwen die zich onder de nabijgelegen *palapa* installeren. Ze hebben geblondeerd haar en op hun neus schittert een groot model zonnebril. Ik vraag me af of het zussen of vriendinnen zijn. Zorgvuldig leggen ze hun badlakens op de ligbedden neer, kleding gaat opgevouwen in de tas en daarna smeren ze zich in met zonnebrandcrème. Ik ruik de geur van kokos. Ondertussen praten ze aan een stuk door met elkaar.

Zelf ben ik nooit zo gestructureerd geweest, ook niet toen ik nog in Nederland woonde. Bovendien vind ik het heerlijk om soms alleen op het strand te zitten, anders komt er van lezen maar weinig. De hele dag door heb ik al mensen om me heen en moet ik gesprekken voeren. Wat me-time heb ik dan echt nodig om weer op te laden. Liefst op mijn favoriete strand, Daaibooi Beach, omdat hier niet de toeristische sfeer hangt die je op veel andere stranden wel ziet. Al is het sinds enige tijd wel commerciëler geworden, met een extra verhuurder van ligbedden en parasols.

Kinderen van verschillende leeftijden rennen gillend voorbij en spetteren elkaar nat met water. Anderen rennen druk heen en weer met felgekleurde opblaasbeesten en bodyboards. Zonder moeite overstemmen ze het geruis van de golven.

Iemand zet de salsamuziek van Dolfijn FM nog wat harder en een groepje begint spontaan de merengue te dansen. Zomaar op het strand. De sierlijke en elegante dans ziet eruit alsof het allemaal moeiteloos en makkelijk gaat, als je je schouders maar stilhoudt en met je heupen draait. Maar uit ondervinding weet ik dat dit niet het geval is. Je moet veel passen maken en het gaat ook erg snel. De basispassen heb ik inmiddels wel onder de knie.

Genietend zucht ik, omdat dit de zo typische sfeer is van Curaçao. Een paar weken geleden was er zelfs een grote familie met een karaoke-installatie en heb ik een geweldige middag gehad. Vooral de vader kon enorm goed zingen. Na zijn Hazes-vertolking van *De vlieger* applaudisseerde het hele strand en stonden bij mij de tranen

in de ogen.

Geboeid lees ik verder tot ik opschrik van een aanstekelijk schaterende peuter.

Een man met een donkere huid zet een groot formaat koelbox onder de *palapa* neer en plant een jongetje van een jaar of twee bij een van de blonde vrouwen op het strandbedje. Ze is niet blij met zijn zanderige schoentjes en zet hem snel op zijn voetjes op het strand. Met haar perfect gemanicuurde hand wrijft ze het zand van haar plakkerige buik af.

Het is een schattig kindje met bruine krullen en grote donkerbruine ogen. Hij draagt een zwart zwembroekje met daaronder een zwemluier, en een eveneens zwart uv-werend shirt met een Pokémon erop. Ongeduldig staat hij te huppen terwijl zijn vader zijn armen en benen zo snel mogelijk insmeert.

‘Ben ik al klaar, papa?’

‘Nee, je gezicht moet nog.’

Hij gilt moord en brand, maar is dan eindelijk klaar. Kinderen houden niet van zonnebrandcrème.

De vader komt mij bekend voor, maar ik weet even niet waarvan ik hem ken. Aan de koelbox te zien wonen ze op Curaçao, waar het gebruikelijk is om de box vol met ijsblokjes te gooien. Die verkopen ze in giga zakken in de supermarkten.

Na vier jaar op het eiland ben ik gewend aan hoe het er hier aan toe gaat. Van manusje-van-alles bij Scuba Diving heb ik me opgewerkt tot manager en duikinstructeur. Ik werkte hard, zorgde dat alles feilloos in orde was en behaalde in een recordtempo alle brevetten. Ik leefde voor mijn werk, omdat ik niets anders had. Nu heb ik een geweldig leuke baan met gezellige collega’s en cursisten. Ik probeer ze altijd te koppelen aan een instructeur die bij hun wensen past. Dat dat meestal goed lukt blijkt wel uit onze prachtige recensies. Op Tripadvisor zijn we zelfs de beste duikschool op het eiland: de Travellers Choice. Dat betekent ook dat de lat om te presteren steeds hoger komt te liggen.

‘Kom eens, Ozzie.’ De vader zet het kind een petje op en grabbelt in de koelbox. ‘Wil je iets lekkers?’

‘Wat?’

‘Een knijpfruitje,’ fluistert de vader.

Met schitterende donkere ogen fluistert Ozzie hem na. ‘Een knijpfruitje.’

‘Eerst in je mond stoppen, dan pas knijpen, Oz,’ waarschuwt de moeder.

Braaf doet het kind wat hem wordt gezegd. Ik vraag me af hoe vaak het eerder al is misgegaan met het tegenwoordig zo populaire zakje voor kinderen.

Mijn ogen blijven naar de parmantige Ozzie trekken. Het jongetje houdt zich maar even bezig met een emmertje en het hagelwitte zand. Al snel verplaatst hij zich steeds iets meer in de richting van het water, af en toe een steelse blik werpend op zijn ouders die gestrekt op hun bedjes liggen.

Ik denk terug aan hoe goed ik zelf altijd oplette... Ik schud mijn hoofd om mijn gedachten stop te zetten en zwaai mijn benen over de rand van het ligbed.

In mijn tas grabbel ik naar de boekenlegger en stop hem tussen de bladzijden waar ik ben gebleven. Daarna sla ik de thriller dicht en laat hem op de rand van het bed liggen.

Een paar plukken haar zijn losgeraakt uit mijn paardenstaart. Weer rommel ik in mijn tas, op zoek naar de kleine haarborstel die erin moet zitten. Door mijn gegraai valt er zand in, dat ik er weer uit schud. Ik trek het elastiekje uit mijn bruine haar en borstel het naar achteren om het opnieuw vast te maken. Door de lichtere highlights en de zon is het nu eigenlijk meer donkerblond.

Omdat het zand te heet is om met je blote voeten overheen te lopen, schiet ik mijn teenslippers aan en slenter in de richting van de zee. De baai wordt aan weerskanten omzoomd door steile rotsen, begroeid met cactussen en wabi's. Deze acacia's blijven vrijwel altijd groen. Tussen de scherpe doornen zitten donzig gele bolletjes.

Ik loop tot mijn knieën het azuurblauwe water in en draai me dan om. Hoewel het ongeveer zevenentwintig graden moet zijn, voelen de golven toch koud aan op mijn warme huid. Ik duw mijn voeten dieper in het zand voor wat meer stabiliteit. Heel zacht voel ik het geknabbel van de garra rufa visjes aan mijn benen en voeten. In spa's worden behandelingen met deze visjes voor grof geld aangeboden, hier heb je het voor niks. Al zwemmen de scho-

len hier niet altijd. Sommige mensen vinden het eng, maar ze zijn tandeloos en je voelt ze nauwelijks.

Met een meisje van ongeveer zijn leeftijd verzamelt Ozzie stukjes koraal in zijn emmertje. Het is leuk om het tweetal bezig te zien. Sowieso vind ik het leuk om naar alle bedrijvigheid op het strand te kijken. Mensen lopen op en neer met Hollandse snacks uit de beachbar en sjouwen met ligbedjes. In tegenstelling tot andere stranden huur je hier een bedje voor tien Antilliaanse gulden. Als je het terugbrengt krijg je de helft van je geld weer terug.

Ineens zie ik dat een vrouw in een oranje jurk haar hand opsteekt en zwaait.

Ik schuif mijn Ray-Ban van mijn haar naar mijn neus en zwaai terug. Daarna sprint ik het water uit en ren op een draffe naar haar toe. Pas als ik vlak bij haar ben zie ik dat het mijn vriendin Sherida helemaal niet is.

De vrouw is veel ouder. Eerst kijkt ze verrast, daarna verwonderd. Haar hoofd een beetje schuin.

Om mijn gezicht te redden, doe ik net alsof ik op weg ben naar de bar. Daar staat Sherida voluit te lachen. Bij lachen hoort geluid, zegt ze altijd. Ze wrijft de tranen van haar wangen. 'Dacht je dat ik dat was?'

'Heel even. Ik zag het niet goed. Er is zonnebrandcrème in mijn ogen gelopen. Ze heeft net als jij zo'n mooie doek op haar hoofd.' Ik weet niet hoe ik dit kan goedpraten en beschaamd bijt ik op mijn onderlip. Ik had een vrouw van middelbare leeftijd voor haar aangezien.

'Hi, *dushi*.' Sherida geeft me een knuffel en commandeert vriendelijk om haar te helpen het ligbed te sjouwen. Ze zet haar strandtas erop en pakt de voorkant vast.

In ganzenpas ploegen we door het mulle witte zand naar mijn ligbed en gaan we zitten.

Ze had geappt dat ze er om een uur zou zijn. Inmiddels is het bijna een uur later. Maar op tijd komen is op de Antillen veel minder belangrijk dan in Nederland. En ach, wat maakt het ook eigenlijk uit?

Al in de eerste week dat ik op het eiland was leerde ik Sherida kennen. Ze is de zus van mijn collega Ramon. Toen ze even op

hem moest wachten in de duikschool raakten we aan de praat. Omdat ik nog nauwelijks iets van het eiland had gezien bood ze aan om samen op pad te gaan. Die belofte hield ze en ondertussen vertelde ze de meest gekke en interessante verhalen. Als verslaggever van de middagkrant *Amigoe* maakt ze heel wat mee.

Het nieuws ligt op straat, is haar motto. Inmiddels heb ik een aantal fijne vrienden op het eiland, maar Sherida is altijd mijn beste vriendin gebleven. Sinds ze een jaar geleden Sami leerde kennen en ze op een roze wolk belandde, zie ik haar helaas wat minder vaak.

Maandag 9 februari

Met mijn ogen volg ik een felblauwe doktersvis. Om het dier heen zwemmen een paar knalgele jonge visjes. Grappig dat die later van kleur veranderen en net zo blauw worden als hun ouders. Tussen de rotsen zwemt een school met gestreepte koraalvlinders, waarvan volwassen exemplaren vaak paartjes voor het leven vormen. Hoewel ik al honderden duiken heb gemaakt, vind ik de onderwaterwereld nog altijd prachtig en geniet ik zelf ook van alles wat ik zie. Het meest indrukwekkend dat ik heb gezien zijn de groepen dolfijnen. Soms duiken ze ineens uit het water voor je op, op slechts een paar meter afstand.

Veel toeristen gaan naar de Dolphin Academy op het eiland, waar de dieren in gevangenschap gedwongen worden om iedere dag allerlei kunstjes te doen met toeristen. Sowieso houd ik niet van opgesloten dieren. Ik vind dat de speelse en nieuwsgierige dolfijnen in het wild moeten leven met hun soortgenoten en familieleden. Ze communiceren met fluitende, piepende en klikkende geluiden en navigeren met echolocatie. Onderzoekers hebben aangetoond dat de intelligente dieren hiermee zelfs in een mens kunnen kijken, vergelijkbaar met echografie. Toen we ze tegenkwamen vroeg ik me af of ze mij ook kwamen onderzoeken, maar ze zwommen gewoon verder.

Wat ook veel indruk op me heeft gemaakt is de gigantische mantarog op Cas Abou. Met trage bewegingen van haar vleugels, met een spanwijdte van zeven meter, zweefde de rog ongeveer een jaar geleden elegant over me heen.

Op Porto Marie, met haar dubbel rif en de neergelegde rifbollen, raak je sowieso niet snel uitgekeken. Zeker niet omdat je onder water makkelijk dertig meter ver kan kijken.

Ik controleer de manometer van Annie en zie dat ze nog maar vijftig bar in haar tank over heeft. Ik tik op mijn horloge en gebaar naar mijn collega Ramon dat we zo omhoog moeten gaan. Annie verbruikt gelukkig al iets minder lucht dan tijdens haar eerdere duiken, maar kan zich nog altijd moeilijk ontspannen. Aan de bellen die naar boven borrelen is te zien dat ze nog steeds te veel

energie verspilt. Ik heb haar al geadviseerd om zoveel mogelijk natuurlijk te ademen en zich voort te bewegen met haar vinnen, maar dat blijft lastig. Het is ook jammer voor haar buddies, die daardoor korter kunnen duiken.

Haar man, Piet, is juist de rust zelve. Aandachtig kijkt hij naar een baby koffervisje, dat nieuwsgierig voor zijn masker blijft zwemmen. Zilverachtig glinsterend schiet een school kleine visen weg tussen de steigerpalen.

Terug boven water laat ik wat lucht in mijn trimvest stromen, mijn ogen gevestigd op onze vier cursisten. De twee echtparen van rond de zestig bewegen hun armen en vinnen en zwemmen terug naar het strand.

Zelf laat ik me rustig door de golven voort dobberen totdat mijn voeten de zeebodem raken. Mijn ogen glijden over het witte strand van The Valley, zoals de bevolking het noemt, met de parasols en de ligbedjes die op lange rijen naast elkaar staan. De blauwe zee wedijvert in kleur met die van de stralend blauwe lucht. Huisvarkens Woody en Willy zijn er vandaag niet.

En de passaatwind, die bijna altijd over het eiland waait, is vandaag nauwelijks verkoelend.

Piet doet zijn mondstuk uit en pakt Ramon aan zijn onderarm vast. ‘Wow, wat was dit een mooie duik! Zag je die lange dunne vis? Wat was dat?’

Ramon strijkt zijn zwarte halflange krullen naar achteren. ‘Een trompetvis.’

‘Al die namen die ik vandaag hoor ben ik volgend jaar alweer vergeten,’ zegt Piet spijtig. ‘Maar wat hebben jullie een geweldig baan, mensen!’ Zijn ogen gaan heen en weer tussen Ramon en mij. Hij heeft een heel mooie, rustige stem, zoals een deejay.

‘Ja, we zijn een soort professionele vakantiegangers,’ grap ik met een ironische ondertoon, mijn masker naar mijn haar verschuivend. ‘We zitten de hele dag op ons kont op een ligbedje en tussendoor duiken we een beetje.’

Ramon lacht zijn stralend witte tanden bloot. Kuiltjes verschijnen in zijn wangen.

Ik weet dat vakantiegangers serieus denken dat duikinstructeurs een luizenbaantje hebben, maar elke collega kan je vertellen

dat het hard werken is en het echt geen vakantie is. Je maakt lange dagen, soms zes dagen per week en vaak werk je ook in het weekend én regelmatig 's avonds.

‘Die schildpad was geweldig,’ zegt Annie tegen Ramon. Ze gaat met haar handen door haar halflange geblondeerde haar en blijft hem iets langer aankijken. Ooit was ze knap geweest, dat is nog goed te zien. Ze is duidelijk erg van hem gecharmeerd. En zij is niet de enige, want bij vrijwel alle vrouwen zijn duikinstructeurs populair. Vaak zie ik gebeuren dat vrouwen bij hun aanblik ineens rechter gaan lopen: met hun borst vooruit en hun buik ingetrokken.

Met zijn lengte van bijna een meter negentig en brede borstkas en sterke lijf is Ramon één bonk spieren. Niet vreemd want hij begint zijn dag met vijftig push-ups, eet gezond en duikt bijna dagelijks. Hij is niet alleen ruim twintig jaar jonger dan Piet, maar zeker ook twintig kilo lichter.

‘Julie reageerden goed toen we die koraalduivel zagen,’ prijst Ramon het groepje. ‘Hier noemen we ze *lionfish*. Ze zijn slecht voor de visstand en ons koraal, daarom jagen we er actief op met speren. In hun rugvin zitten stekels die flink giftig zijn. Een steek is niet alleen pijnlijk, je kan er ook ademhalingsproblemen door krijgen.’

‘Dat is heftig,’ beaamt Bert. Hij bekijkt me aandachtig en ik weet wat hij ziet: een slanke vrouw van tweeëndertig, misschien zelfs iets te slank, met halflang donkerblond haar en bruine ogen. Make-up heb ik niet op, dat heeft geen nut onder water. Hij verlegt zijn aandacht naar Annie en prijst haar alsof ze als tweejarige voor het eerst zelf met een vorkje heeft gegeten. ‘Dat ging goed, je verbruikte veel minder lucht!’

Ondertussen verzamelen Ramon en ik de vinnen en dirigeren we het groepje naar onze Ford Ranger pick-up, die op de parkeerplaats staat.

Daar deel ik eerst flesjes koud water uit omdat je tijdens het duiken veel vocht verliest. Zelf heb ik ook dorst gekregen. Ik draai de dop van mijn flesje en neem gulzig een paar grote slokken. De dorst komt ook doordat ik vóór de duik maar weinig drink. Sommigen ontkomen er niet aan, maar ik vind het vies om in mijn duikpak te plassen. Het is een geur die je er ook bijna niet

meer uit krijgt.

Iedereen trekt zijn duikuitrusting uit, hetgeen gepaard gaat met veel gekreun en gekraak. Daarna wrijven we ons droog met een handdoek. De rest droogt wel aan de lucht. IJdele Bert kamt zijn verward zittende haar weer keurig over de kale plek op zijn schedel.

‘Jij woont zeker al lang op Curaçao?’ Margreet, de vrouw van Bert, trekt een felgekleurde kaftan over haar hoofd aan. ‘Je bent zo mooi bruin.’

‘Vier jaar.’

‘Omdat je hier een baan kreeg?’

‘Ja, ik had wel een beetje genoeg van de kou en de regen in Nederland. Ik had al een aantal duikbrevetten behaald en zag de vacature bij de duikschool...’ Alle cursisten vertel ik hetzelfde riedeltje als ze ernaar vragen. Het echte verhaal zou ze immers te veel schokken. ‘Voorlopig houd ik het hier nog wel even uit.’

‘Ja, dat is niet zo moeilijk.’ Margreet glimlacht. ‘Mijn zus appte dat het in Nederland rond het vriespunt is en het bovendien tien graden kouder aanvoelt.’ Ze rilt zichtbaar. ‘Ik denk dat ik hier ook wel zou kunnen wonen, maar dan zou ik mijn kleinkinderen te veel missen. We hebben er vier en de vijfde is onderweg. Na vier jongens krijgen we nu een meisje.’ Ze spreekt het woord uit alsof het een wereldwonder is.

‘Dus je mist je kleinkinderen meer dan jullie eigen kinderen?’ vraag ik.

Margreet werpt een blik op haar man. ‘Eigenlijk wel. Is dat raar?’

‘Ik heb geen idee,’ antwoord ik kort terwijl ik de speld uit mijn haar verwijder en mijn hand door mijn natte haren haal.

Als alle materialen in de pick-up liggen en iedereen is ingestapt start ik de motor en rijd het parkeerterrein af.

Playa Porto Marie ligt aan de zuidwestkust van het eiland bij Sint Willibrordus. Hier is een uitgestrekt koraalrif waar je prachtige koraalformaties vindt. Met meer dan driehonderdvijftig vissoor-

ten en vijfenzestig soorten koraal is de onderwaterwereld gevarieerd.

De weg over de oude plantage wordt geflankeerd door de *mondi*, met kale wabi doornstruiken, metershoge zuilcactussen en af en toe een palmboom. De natuur op Curaçao is te dor en droog om mooi te zijn.

Ik probeer de ergste kuilen en scheuren in de smalle geasfalteerde weg te omzeilen. Recht voor ons doemt de suikerspin roze kerk op van 'Williwood'. De bekende letters staan in navolging van Hollywood op de heuvel. Ik vond de kerk mooier toen hij nog okergeel was.

Het zonlicht is zo fel dat ik mijn zonnebril van mijn haar naar mijn neus schuif.

In het zoutmeer foerageert een handjevol flamingo's. Met hun ondersteboven gebogen snavel filteren ze pekelkreeftjes, garnalen en insecten uit de modder. Net als meeuwen stampen ze soms met hun poten op de bodem om hun prooi omhoog te jagen.

Vlak bij landhuis Daniel draai ik de Weg naar Westpunt op. Op deze enige doorgaande weg naar Willemstad is het als altijd druk, maar inmiddels ben ik daaraan wel gewend. Zelfs over de hoge Koningin Julianabrug rijd ik al jarenlang zonder zweethanden. Al rijdend durf ik zelfs een blik te werpen op de Sint Annabaai. Aan de cruisepiere in Otrobanda liggen twee schepen, waardoor het wel druk zal zijn in het centrum.

Willemstad beslaat ongeveer een derde van het eiland. De meeste inwoners wonen in de wijken Pietermaai, Otrobanda, Salina, Julianadorp en Brievengat die in de hoogtijdagen van de olieraffinaderijen aan elkaar zijn gegroeid tot één stad. Hoewel de raffinaderij jarenlang een van de belangrijkste inkomstenbronnen was, leidde het ook tot ernstige milieuvervuiling en gezondheidsproblemen voor de bevolking. Met decennialange uitstoot van zwaveloxide, roet en fijnstof was het zelfs een van de meest vervuilende ter wereld. Hoewel de fabriek eind 2019 sloot, ligt de gemiddelde levensverwachting van de eilandbewoners nog altijd rond de achtenzeventig jaar.

Aan de overkant van de brug draai ik, langs de natuurlijke haven Schottegat, de wijk Pietermaai in en slinger behendig door de

smalle straten naar de duikschool. Daar parkeer ik de pick-up in een van de parkeervakken voor personeel. De handrem protesteert luid krakend als ik hem aantrek.

‘We vullen jullie logboeken binnen in,’ gebaar ik. ‘Hier is het zó vreselijk warm.’ Op het kleine parkeerterrein, dat ineengeklemd ligt tussen de huizen met hun hoge muren, staat vandaag geen zuchtje wind.

‘Jullie laatste duik voor de Open Water-cursus hebben we toch al afgesproken?’ vraagt Ramon terwijl we uitstappen.

‘Ja, morgen.’ Bert slingert zijn linnen tas over zijn schouder en helpt zijn vrouw uit de pick-up.

‘Galant hoor, Bert,’ merkt Piet op.

‘Ja, ja. Ik ben nog altijd zuinig op d’r.’

Iedereen lacht.

Ik vraag me af hoelang ze al getrouwd zijn. Het lijkt me mooi om zo vertrouwd met elkaar te zijn dat je weet hoe de ander denkt en reageert.

Ik loop de duikschool binnen. Het gebouw is in dezelfde okergele kleur geschilderd als veel van de landhuizen op het eiland. Om de keurig opgeruimde balie heen, loop ik naar een van de zitjes. Daar noteren Ramon en ik de datum, duikstek en de hoeveelheid lood en zetten we met een ferme klap ons bedrijfsstempel in de boekjes.

Ondertussen praten de twee echtparen nog na over de duik die ze hebben gemaakt en drinken ze een kop koffie.

‘Vorige week waren we op een mooi strand, maar ik weet niet meer hoe het heet.’ Piet opent het telefoontasje dat om zijn nek hangt en pakt er een foto uit, die hij voor me op de salontafel neerlegt.

‘Dit is het. Maar nu zie ik dat er van de omgeving eigenlijk niet zo heel veel op staat. Je zal het wel niet kunnen zien.’

Ik pak de foto op en laat hem aan Ramon zien. ‘Marie Pampoen, toch?’

Hij knikt. ‘Ja, dat denk ik ook. Als jullie dat willen, kunnen we daar morgen wel gaan duiken. Of zijn jullie daar al geweest?’

‘Nee, we hebben daar alleen maar op het strand gezeten,’ antwoordt Annie. ‘Niet gesnorkeld.’

Ramon bladert naar de paar eerdere duiken die de echtparen hebben gedaan en bekijkt de informatie vluchtig. ‘Het is gek genoeg een soort autokerkhof, maar je ziet er vaak grote tarpons en parrotfish. Opvallend veel grotere vissen,’ vat hij de duikspot samen.

Piet en Bert zijn direct enthousiast, de vrouwen kijken bedenkelijk.

‘Er zitten toch geen haaien of zo?’ vraagt Annie voorzichtig.

‘Welnee,’ antwoordt Ramon, ‘die zitten alleen in de buurt van Westpunt.’

Terwijl Ramon met de anderen in gesprek is, pak ik de foto op om deze beter te bekijken. Piet heeft zijn arm overdreven poserend rond de schouders van Annie gelegd. Zij leunt met haar heup tegen hem aan. Ze ziet er een beetje gespannen uit en lijkt niet erg in de stemming om vrolijk model te staan.

Ik breng mijn gezicht dichterbij de foto en schrik. Op de achtergrond staat een jongen van een jaar of zeven met een donkere vlek boven zijn rechteroog. Ik buig me nog iets verder naar de foto toe. Heeft die écht de vorm van een hartje, of verbeeld ik me dat? En is het wel een moedervlek? Het zweet breekt me uit en mijn hart klopt zo snel dat ik bang ben dat ik ga flauwvallen. Ik blijf naar het gezicht staren. Ongegeneerd, zoals kinderen dingen kunnen bekijken, volgt het jongetje de verrichtingen van de fotograaf, niet beseffend dat hij zelf toevallig ook op de foto staat. Is dit...? Nee, dat kan natuurlijk helemaal niet. Ik zit hier ruim achtenzeventighonderd kilometer van Nederland vandaan.

Piet steekt zijn hand uit. ‘Zo mooi staan we er toch niet op?’ grapt hij.

Het liefst zou ik de foto willen houden. Hem achter mijn rug verstoppen. Dat kan natuurlijk niet. Wat voor reden zou ik ervoor moeten geven? Dat de jongen me aan iemand doet denken? Althans: de moedervlek op zijn voorhoofd. Dat die overeenkomt met... Een gelijkenis. Meer niet.

Als verdoofd geef ik de foto terug aan Piet.

Hij stopt hem terug in zijn tasje en trekt het ritsje dicht.

Ramon loopt met het groepje mee naar buiten en zwaait nog even als ze weggrijden.

Wanneer hij buiten voorbijloopt met zijn armen vol met duikspullen, snel ik toe om hem te gaan helpen.

Hij dompelt een duikpak in de bak met zoet water en spoelt het schoon.

‘Wat was dat nou met die foto, *dushi*?’

Ik voel dat ik rood word en ga stug door met het uitspoelen van de maskers en de vinnen.

‘Niks.’ Ik voel me ongemakkelijk onder zijn intense blik.

Hij legt zijn hand op die van mij, warm en eeltig met netjes verzorgde nagels. ‘Vera, wat stond er op die foto?’

Ik weet niet wat hij precies van me wil. Ik beweeg me, zodat hij zijn hand terugtrekt. ‘Waarom vraag je dat, verdorie?’

Even kijken we elkaar zwijgend aan.

Hij trekt een wenkbrauw op. Een glimlachje rond zijn mond. Zijn waanzinnige bruine ogen, die de kleur van melkchocolade hebben, kijken me onderzoekend aan alsof mijn antwoord belangrijk voor hem is. Ik word er verlegen van en kijk aandachtig naar mijn werk om mijn verwarring te verbergen.

‘Ik zag dat je schrok.’ Hij haalt het druipende pak uit het water, trekt de rits dicht en hangt het ondersteboven op het rek dat in de schaduw staat. Rustig, en bekwaam.

Ramon is een heel fijne collega en behandelt mij vanaf het begin als een jonger zusje. Waarschijnlijk omdat ik een vriendin ben van Sherida. Hij geeft me af en toe advies over duikstekken en voelt mijn stemmingen altijd feilloos aan.

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik... Het jongetje op de foto kwam me bekend voor. In elk geval die bijzondere moedervlek boven zijn oog. Ach, wie weet hoeveel mensen op de wereld hiermee rondlopen?’ Mijn stem klinkt me zelf vreemd in de oren. Ik doe een poging om te glimlachen, maar ik voel dat dat niet helemaal lukt.

‘Ja, dat zal wel.’

Zwijgend gaan we verder met ons werk.

Geroutineerd spoel ik het eerste trimvest uit. Daarna blaas ik het op en laat het water door de ventielen weglopen. Ik hang het in opgeblazen toestand te drogen op een speciale kleerhanger. De buitenkant is snel droog, de binnenkant is een ander verhaal.

Ramon werkte al een paar jaar voor Regilio Haakmat, de eigenaar van de duikschool, toen ik erbij kwam. Ze zijn goed bevriend. Het weinige wat ik over hem weet, heb ik van Sherida gehoord. De mannen weten niets over mijn leven in Nederland. En ook al zouden ze mij googelen dan is er nog niets te vinden, althans niet onder de naam Vera Linders. Het is een soort bedrijfspolicy dat we ons leven van vóór het eiland voor onszelf houden.

Wie iets wil delen, is welkom, maar het is geen must. En dat komt mij prima uit. Rechercheur Raas heeft niet voor niets gezegd dat ik beter van de radar kon verdwijnen als ik in leven wilde blijven.

Door de studentenwijk loop ik naar de Kaya Wilson Godett. Een drukke doorgaande weg met aan de ene kant opgeknapt historische huisjes, aan de andere kant – tussen de straat en de Caribische Zee – prachtig gerenoveerde en gerestaureerde koloniale panden met Hollandse rode dakpannen en dakkapellen. Niet voor niets wordt Willemstad soms het Amsterdam van het westelijk half-rond genoemd.

Ik woon in een klein benedenhuis, midden in de populaire wijk Pietermaai. Een plek waar iedereen wil wonen. Regilio hoorde er destijds over en daarna was het snel geregeld. Een straat met voldoende parkeerplaatsen voor bewoners en bezoekers. Ik heb een lichtblauw gepleisterd huisje, tussen buurhuizen die in alle kleuren van de regenboog zijn geschilderd. Oorspronkelijk waren de panden op het eiland van wit koraalsteen gebouwd. Ruim twee eeuwen geleden gelaste de gouverneur dat ze allemaal in kleuren geverfd moesten worden omdat het zonlicht op de witte gevels oogklachten kon veroorzaken.

Boven mij woont de rustige Francisco Lacroes. De oudere mensen in de wijk noemen hem Chico. Ik denk dat hij al over de tachtig is. Zijn huis is bereikbaar via een stenen trap naast mijn voortuin.

‘*Bon tardi, Vera.*’ Kunstenaars Perdita, die een paar huizen verderop woont, wandelt voorbij met haar hond. Het dier lijkt iedere

dag wel te groeien. Kwispelend komt hij naar me toe. Ik krabbel hem achter zijn oren. ‘*Kon ta?*’

‘*Mi ta bon. Kon ta ku bo?*’

‘*Hopi bon.*’ Ze zwaait en loopt verder.

Perdita maakt heel kleurrijke schilderijen die een steeds groter publiek bereiken. Zelf heb ik ook een van haar werken aan de muur van mijn woonkamer hangen. Ik word er altijd blij van als ik ernaar kijk.

Vandaag heb ik geen puf voor een praatje met haar, al kan ik dat inmiddels ook in het Papiaments, een mengeling van Engels, Nederlands, Spaans en Afrikaans.

Ik draai mijn voordeur van het slot en loop naar binnen, verlangend naar een douche. Het zout op mijn huid trekt.

Door de woonkamer annex keuken schiet ik naar mijn slaapkamer. Ernaast is een kleine badkamer die amper die naam mag hebben. Ik laat mijn kleding op de grond vallen en spoel me af onder het lauwe water. Na vier jaar ben ik er wel aan gewend dat de meeste huizen geen warmwatervoorziening hebben. Omdat de waterleidingen bovengronds liggen, worden ze verwarmd door de zon en is het water ’s middags niet helemaal koud. Maar warm is anders. Gek eigenlijk dat een warme douche ineens een luxe is geworden. Ik denk terug aan mijn grote vrijstaande nieuwbouwhuis in Zeeland. Ik was gek geweest op dat huis. Op de woonkamer met de witte en zwarte muren en de grote glazen schuifpui. De designmeubelen en de grote zwarte plavuizen.

Gekleed in een mouwloos shirt en een korte broek open ik de houten shutters voor de ramen van de woonkamer. Het traliehek veroorzaakt langgerekte schaduwen op de vloer. Gelukkig is de wijk niet meer zo crimineel als vroeger, maar je moet nog wel altijd oppassen. Aan de overkant van de straat staat nog een armetierig huis waar een paar *chollers* wonen. Net als het aantal zwervers is gelukkig ook het aantal zwerfhonden in de wijk drastisch afgenomen. In het huis van de *chollers* is in het najaar een moederhond bevallen. Het oude beestje had zo’n uitgezakte buik dat ze vast al tientallen nestjes heeft gehad. Nu kreeg ze gelukkig slechts twee pups. Perdita heeft de ene letterlijk van de straat gered toen hij plotseling de weg overstak. Zijn broertje was toen

al doodgereden. Ik ben er een paar dagen lang naar van geweest.

Met een glas ijswater en mijn boek ga ik op het stenen bankje in de voortuin zitten. Een echte tuin vind ik het eigenlijk niet. Het is een betegeld plaatsje met een laag betonnen muurtje eromheen. Daar heb ik nog ongeveer een uur zon, tot het om zeven uur plotseling aardedonker is. De duisternis heeft altijd haast in de tropen. Iedere dag op dezelfde tijd omdat Curaçao zo dicht bij de evenaar ligt. Een lange schemerperiode is hier niet.

Het is vrij rustig in de straat, slechts af en toe rijdt een auto voorbij. Dat zal in het toeristische Jan Thiel en Mambo Beach wel anders zijn. Het vroegere zoutmeer is nu een luxe badplaats met villa's, hotels en appartementen en trekt zonzonbezoekers die graag op het strand luieren. Maar ik voel me thuis in Pietermaai, het *Quartier Latin* van het eiland, al droom ik weleens over een huis aan zee. Elke avond de zonsondergang zien met je voeten in het zand verveelt niet snel. Helaas zijn huizen aan het water voor mij te duur en vaak ook veel te groot. Als ik ooit moet stoppen met duiken, zoals mijn baas Regilio, dan lijkt een bed and breakfast me wel wat.

Uit het huis van de burens hoor ik gelach komen.

Ik pak mijn glas en neem een slok. De ijsblokjes tinkelen tegen de rand. Ik heb mijn boek al opengeslagen, maar kan mijn aandacht niet bij het verhaal houden. De foto van het jongetje met de opvallende vlek op zijn voorhoofd houdt me te veel bezig. Het is jammer dat ik de foto niet heel aandachtig kon bekijken. Het is helemaal niet zeker dat het écht een moedervlek was. Misschien was het wel modder, zand of chocopasta. Maar toch... Ik knijp mijn ogen een paar tellen dicht en probeer het beeld in mijn gedachten terug te halen. Het is gewoon een bizar toeval waardoor ik mezelf nu gek loop te maken. Een hersenschim. Een droom. Het zal wel meespelen dat het volgende maand vijf jaar geleden is. Daar ben ik in mijn gedachten al een poos mee bezig. Tranen lopen over mijn wangen en tikken druppelend op de bladzijden van mijn boek. Ik probeerde er mijn gedachten mee te verzetten, maar ik kan mijn gedachten er niet bij houden. Het is lang geleden dat ik zo om hem heb gehuild. De eerste maanden deed ik niet anders, totdat mijn tranen stopten. Het leek alsof ze op waren. Niet dat ik

in de jaren daarna nooit meer om hem heb gehuild, integendeel. Maar een andere omgeving heeft me wel goed gedaan. In de loop der tijd heb ik geleerd om mijn emoties weg te stoppen.

Ik sta op om binnen mijn neus te gaan snuiten en een wijntje in te schenken. In de kant-en-klare salade die ik heb gekocht heb ik nog geen trek.

Met het glas in mijn hand blijf ik stilstaan voor de ingelijste foto in mijn slaapkamer. Mijn ogen gaan over de beeltenis die eigenlijk nooit van mijn netvlies af is. Ik hef mijn hand op en mijn vingertoppen raken het glas alsof hij mijn aanraking kan voelen. Een foto van ruim vijf jaar geleden.

Niemand op Curaçao weet over mijn verleden en dat wil ik graag zo houden. Daarom houd ik interessante en geïnteresseerde mannen op afstand. Ik heb er totaal geen behoefte meer aan om mijn leven met een man te delen. Ik heb ze niets te bieden. Als je iemand te veel vertrouwt, loop je de kans dat hij dat vertrouwen beschaamt en je leven compleet overhoophaalt. Dan slaat liefde om in haat. Ik weet hoe het werkt. Ik zou het niet kunnen verdragen als ze hun gezicht in afschuw zouden afwenden als ze achter mijn verleden zouden komen. Ik kan me prima alleen redden en heb het naar mijn zin.

Weer sluit ik kort mijn ogen. Dan schud ik mijn hoofd om niet weer in het verleden te verdrinken.

Ik hef mijn glas naar de foto en fluister. 'Op jou, lieverd.'